

Călătoriile Iulianei

La campat în mijlocul naturii în insula Lemnos, Grecia

În portul din Kavala (Grecia Continentală), asist la îmbarcarea și descărcarea interminabilă de tiruri și mașini pe ferry-boat-ul care va merge la Atena printr-un drum mai ocolit, prin insule. Plecăm cu întârziere, dar oricum se fac cinci ore pe drum până în insula Lemnos. Prima stație este în Myrina (Lemnos), apoi Mytilinos (Lesbos) și ferry-boat-ul ajunge abia a doua zi în portul Pireus (Atena).

Cum acostăm în Myrina mă duc urgent la Plaja Keros să caut campingul neoficial din păduricea de pini. Mă rătăcesc prin câteva sate, dar întreb "Kalliopi" și mi se arată o direcție de urmat. Campingul neoficial este între satul Kalliopi și plaja Keros, este plin de corturi și mașini,

deși vis-a-vis este un indicator de cort interzis. Aneose este unica tavernă din satul Kalliopi, unde mănânc gavroș prăjit, iar după-masa merg pe plaja Keros și mă uit la surferi începători și avansați.

Prima zi petrecută în Lemnos, explorez zona estică a insulei și pornesc spre capătul nordic al acesteia. Din satul Kalliopi ies în drumul principal și fac dreapta spre Port Plaka. Capele mici și albe apar presărate în peisaj aproape pe fiecare deal sau în fiecare golf. În satul Panagia, grecii deja se înșiră la tavernă în stradă, iar un vânzător ambulant se plimbă cu mașina prin sat urlând în megafon oferta de pepeni. În satul Plaka, alți bătrâni sunt înșirați în stradă la altă tavernă. Port Plakas se află deja în capătul insulei, iar portul este doar un debarcader micuț, unde localnicii își ancorează bărcile. Nu există case, ci doar o plajă cu umbreluțe în formă de palmieri unde se aude muzică în surdina.

Din Port Plakas mă întorc și fac un ocol spre Sanctuarul Kabeiroi, din Capul Chloe. Situl arheologic al sanctuarului cuprinde ruinele unui telesterion din perioada greacă arhaică și elenistică, unul mai mic din perioada târzie romană, precum și urme de fortificații. Zeii Kabeiroi erau venerați ca zei ai fertilității, vinului și mării, ritualurile durau nouă zile și focurile de pe insulă erau stinse până ce un vas aducea lumină din insula vecină Delos.

Revin în drumul principal și în drum spre sud mă abat pe la Teatrul Antic din Hephaistia. Drumul este de fapt off-

Corturi și rulote la plaja din Gomati

road, pe alocuri cu straturi groase de nisip, bun să rămâi înțepenit, și trebuie să traversez chiar și o plajă ca să ocolesc o zonă de lucrări. Teatrul este de dimensiuni modeste și cuprinde urme din toate fazele de construcție, de la arhaică și elenistică până la cea antică romană.

Din nou în șoseaua principală, opresc în orașelul Kontopouli, cu o piațetă în pantă, animată de terase dispuse de jur împrejurul unei biserici. Străduțele sunt abrupte și înguste, și adesea mă strecur la milimetru pe lângă zidurile caselor. Continui spre satul Romanou, unde niște foste mori de vânt din piatră domină așezarea de pe culmea unui deal.

Mă grăbesc să prind deschis situl neolitic din Poliohni. Aflat chiar vis-a-vis de fosta Troia, în perioada de înflorire Poliohni ar fi avut 1500 de locuitori. Situl păstrează urmele fostului zid de fortificație, o fântână în piața centrală, locuințe rectangulare din piatră (megaron) și străzi pavate.

Din Poliohni șerpuiesc spre sud printre dealuri aride cafenii în capătul cărora apare la orizont albastrul mării. Satul Fisini are multe case din piatră părăsite, iar biserica albă cu turn clopotniță separat este ferecată. Satul Skandali marchează capătul drumului asfaltat, două capele albe veghează de pe un deal, iar flori colorate înviorază câteva case din piatră cu spoială albă.

La întoarcere fac un ocol pe la mănăstirea Moni Agios Sozon, de un alb sclipitor, dar integral închisă. Opresc apoi la biserica din centrul orașelului Moudros, al doilea oraș al insulei, unde este aglomerație mare, iar preotul merge cu potirul de împărtășanie la casa unui muribund din apropiere. Seara revin "acasă" lângă Plaja Keros, la campingul din păduricea de pini și socializez cu vecinii de rulote.

Următoarea zi în Lemnos, explorez zona vestică a insulei și plec spre Myrina. Piața centrală din satul Portianos este deja animată de greci la taverne. Continui spre sud și mă

Ambarcațiuni acostate pe faleza din Myrina

plimb prin satul Kontias, cu străduțe înguste, în pantă și flancate de case de piatră cu obloane albastre. La ieșirea din sat, urc la fostele mori de vânt - două reabilite ca muzeu, cinci ca hotel de lux al unei agenții olandeze.

În drum spre Myrina, opresc la o baie și puțină plajă la plaja Nevgatis. Plajă este izolată, între două sate și doi munți deluroși, și are câțiva oameni și muzică în surdină la un bar. Revigorată de apa mării, mă duc spre satul Thanos, unde mă plimb pe alte străzi abrupte, mărginite de case robuste din piatră și cu spoială albă. Grădinile caselor sunt pline de verdeață și invită la umbră.

În Myrina găsesc cu greu loc de parcare în centru. Pietonala cu magazine și restaurante este principala atracție a cartierului vechi, este acoperită cu pergole cu verdeață, iar la orele după-amiezii totul este închis. Seara se revigorează însă atmosfera și se redeschide totul. Din centru urc la ruinele imensei cetăți genoveze, cu nenumărate bastioane în toate direcțiile. Fosta cetate are vedere spre portul turistic și centrul vechi cu taverne, cât și spre faleza cu

Plaja liniștită din Port Plakas

Portul Myrina văzut de la cetatea genoveză de pe deal

terase din partea nouă a orașului.

Din Myrina revin spre plaja Keros, dar cu ocolire prin satele din nordul insulei. Trec rapid prin Kaspakes, unde îmi folosesc imaginația la maxim ca să traversez labirintul de străduțe înguste și în pantă. În satul Kornos mă pierd iarăși, dar din piața centrală cu multă verdeață găsesc inevitabil un drum principal. Mă strecor mai departe printre dealuri aride, pe unde șoseaua șerpuieste constant și din loc în loc răsare câte o stână de capre.

Trec pe lângă satul Sardes și văd doar livezi și ogoare pe marginea drumului. Punctul cel mai nordic unde ajung este satul Dafni, unde copiii strigă după mine și îmi fac cu mâna. Satul se termină brusc după biserica solidă de piatră, iar centrul micuț este protejat cu verdeață pentru umbră. Continui spre satul Atsiki, unde taverne cu fețe de mesă în pătrățele împânzesc piațeta centrală deocamdată pustie.

Gonesc să mai prind câteva ore de plajă în Keros, dar zăresc la orizont umbreluțe și albastrul mării de la Plaja

Kotsinas. Mă bucur de apa incredibilă, nisipul fin și scoicile aduse la mal. Micul golf are și o faleză cu trei taverne pe malul mării, unde seara savurez o salată grecească și caracatiță prăjită. După cină revin la campingul improvisat de lângă plaja Keros.

Ultima zi în insula Lemnos, iau drumul cel mai scurt de la plaja Keros spre Myrina. Umblu prin portul vechi cu taverne și magazine, apoi pe faleza nouă cu case coloniale, animată de terase și baruri. Stau la umbră pe plajă lângă trei hipioți care ar fi dormit acolo, apoi mă duc în port să iau bilet pentru Kavala. Ferry-boat-ul are însă întârziere mare, verific informația și în port, așa că am timp să merg la plaja sălbatică din Gomati.

Reiau drumul din ziua precedentă de la Myrina prin satele Kornos, Sardes și Dafni, apoi traversez dealuri și livezi, dar cu pământ destul de uscat până în satul Katalakos. Cobor în Golful Gomati, o zonă aridă, cu un ecosistem mixt: apă azurie, nisip fin, chiar sub formă de dune. Aflu că ferry-boat-ul de Kavala are tot întârziere mare și studiez variantele de a dormi în Gomati. Văd câteva rulote în apropiere, niște greci montează și cortul, iar eu îmi parchez mașina pe plajă, cu vedere la mare din pat.

Dimineața următoare mă trezesc lângă valurile mării, mănânc pe plaja aproape pustie sub un umbrar de nuiel, fac baie și plajă, iar oricât aş merge prin apa cristalină tot ating fundul mării. Spre prânz chiar trebuie să plec din Gomati ca să prind ferry-boat-ul de ora 18 Myrina - Kavala. În Myrina, mă delectez la o tavernă în port cu ultima porție de caracatiță în oțet și tzatziki.

O variantă extinsă a acestui jurnal a fost publicată la Revista LiterNet, <http://atelier.liternet.ro/>

Text și fotografii: Iuliana Marchian

Despre Iuliana Marchian

De când se știe a avut ceva de explorat, fie că era în copacul din curtea casei, fie că era cu gândul peste mări și țări. Îndrăgostită de tot ce înseamnă patrimoniu, are la bază profesia de arhitect, apoi s-a specializat pe travel writing.

În viață se ghidează după un verset al lui Khalil Gibran: „We live only to discover beauty. All else is a form of waiting.”

Călătorește mult, nu numai cu gândul, ci cu toată ființa sa. Îi încurajează și pe alții să călătorească. Și scrie, scrie cât poate de mult despre călătoriile sale și îi încântă și pe alții prin ele.

*Blogul ei de călătorii poate fi găsit la:
<http://www.travelingauthentic.com>*

